

la seama la tine însuși! – Un strigăt de trezire

1 Timotei 4.16

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 06.03.2019, Actualizat: 06.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: 1 Timotei 4.16

1 Timotei 4.16: la seama la tine însuși și la învățătură; rămâi în ele.

Nu este deja timpul pentru noi să luăm serios la inimă starea lucrurilor care stăpânesc peste „noi”? Dumnezeu ne-a dat înapoi în îndurarea și harul Său multe adevăruri, care multe secole au fost pierdute din vedere. Știm că păcatele noastre au fost acum iertate și îndepărtate pentru totdeauna. Știm că Dumnezeu ne-a îndreptățit deplin. Știm că avem viața veșnică în Fiul lui Dumnezeu. Cât de mult ar fi dat nu puțini creștini din timpul nostru și din trecut, ca să aibă siguranța acestor binecuvântări și a altora, care între noi sunt „cunoștințe generale”?

Mai mult decât atât, noi știm că Duhul Sfânt locuiește în noi și prin aceasta noi suntem legați cu Domnul Isus Hristos ca mădulare ale trupului Său. Știm de asemenea că favoarea actuală, de care avem parte, și gloria viitoare, în care noi trebuie să fim introduși în curând, pot fi măsurate numai prin bucuria pe care Tatăl a găsit-o pentru inima Sa în Persoana și lucrarea Fiului Său preaiubit. În afară de aceasta știm că Domnul Isus vine, ca să ne ia la Sine, și atunci inima Lui va fi veșnic satisfăcută pe deplin și bucuria noastră va fi veșnic deplină.

Spun, că noi știm aceste lucruri; și prin aceasta mă refer la faptul că ele aparțin temelor obișnuite ale slujirii și că credincioșii le cunosc ca adevăruri doctrinare. Dar unde domină teama de Dumnezeu practică, râvna, dăruirea, vegherea și viața de rugăciune, care ar trebui să fie rezultatul unei astfel de cunoașteri mari și al unei binecuvântări bogate?

Este prezentă vizibil multă despărțire de asemănarea cu lumea, dar motivul pentru aceasta nu este deseori teama că reputația noastră bună ar putea avea de suferit, în loc ca motivul să fie bucuria de Hristos? Nu ne strângem noi deseori laolaltă pentru citirea Cuvântului, pentru rugăciune și chiar pentru frângerea pâinii într-un mod formal, rece, fără ca izvoarele adevărate ale laudei, ale dorinței și ale adorării să fi fost mișcate și deschise în inimile noastre prin puterea Duhului Sfânt?

Cum stau lucrurile cu timpurile noastre pentru rugăciunea personală și meditare? Nu decurg ele deseori reci și fără putere, fără înflăcărare lăuntrică și fără binecuvântare, chiar și atunci când nu le neglijăm complet? Nu este la noi o indiferență îngrozitoare cu privire la interesele lui Hristos, care se vede clar prin lipsa rugăciunii – personale, comune și publice?

Avem noi aceeași dorință pentru binecuvântarea altora, ca apostolul, care putea spune: „M-am făcut tuturor toate, ca, oricum, să măntuiesc pe unii”, și: „Eu, dar, foarte bucuros voi cheltui și mă voi cheltui în totul pentru sufletele voastre, chiar dacă, iubindu-vă mai mult, sunt iubit mai puțin” (1 Corinteni 9.22; 2 Corinteni 12.15)?

Dacă vorbim cu alți creștini, nu avem noi atunci mai mult intenția să dovedim că ei sunt falși și noi suntem corecți, în loc să le dăm ceva care îi va duce mai departe? Nu este deseori la noi o aroganță de superioritate spirituală, care contrazice tot ce spunem noi? Vrem să ne lăsăm încă o dată atenționați! Ce îngrozitor ar fi dacă am deveni nu mai mult decât o sectă cu o teologie frumoasă, corectă și conform Scripturii, dar lipsită de viață și rece!

Este „iscusița” diavolului în zilele noastre să degradeze revelarea voii Tatălui nostru la nivelul unei teologii, care discută, dezbate și o face temă a controverselor. Nu uitați: cu toate că apostolul spune: „la seama la învățatură”, el pune înaintea atenționarea serioasă: „la seama la tine însuși” – o atenționare care astăzi aproape că a fost dată uitării.

„Atunci, ce trebuie să fim sau ce să facem?” Așa vor întreba probabil unii surprinși, care nu au sesizat cu îngrijorare decăderea, care s-a strecurat încetul cu încetul pe parcursul multor ani și care acum este foarte clară pentru orice inimă temătoare de Dumnezeu. Dorința inimii lui Dumnezeu pentru noi este exprimată prin cuvintele „Fiți plini de Duhul”.

Dragi prieteni, voi care citiți acum aceste rânduri, noi vrem să ne întrebăm cu toată seriozitatea: Cunoaștem noi plinătatea bucuriei actuale, pacea care întrece orice înțelegere, puterea deplină pentru rugăciune, pentru adorare și pentru mărturisire și pentru nădejdea care se revarsă, care rezultă ca roade ale „a fi plin cu Duhul”?

Este pentru tine și pentru mine o obișnuință să fim conduși, călăuziți, mânați și umpluți prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu? Sau este cel puțin aceasta dorința ta și a mea cea mai profundă? Dacă aceasta este dorința noastră, nu ar trebui atunci să regretăm lipsa de putere și sărăcia în binecuvântare, care se remarcă așa de des în străngerile laolaltă pentru rugăciune, pentru vestirea Cuvântului și pentru închinare? Nu vrem să intrăm în camera noastră cu inima zdrobită, ca acolo să ne revărsăm înaintea lui Dumnezeu inima, mărturisind starea spirituală joasă, care se vede pretutindeni, și să-L rugăm să ne dăruiască o trezire reală în puterea Duhului Sfânt? Având în vedere revenirea în curând a Domnului, nu vrem noi să mergem pe drumul nostru în așa fel ca să fim găsiți ca creștini credincioși care așteaptă, veghează și lucrează?

Dacă sufletul nostru nu este liber și fericit în dragostea lui Hristos adânc simțită și dacă în adâncul inimii noastre nu mergem pe drumul nostru prin puterea Duhului Sfânt în părtășie cu Tatăl și cu Fiul, atunci nu vrem să permitem ca vrăjmașul să ne înșele, prin aceea că ne face să gândim, că aceasta ar fi din cauză că noi avem o cunoaștere mare.

Probabil astăzi înțelegem unele „adevăruri referitoare la Adunare” mult mai bine decât acum cinci ani. Dar a devenit Hristos mult mai prețios? Avem noi mai multă bucurie reală, profundă, să ne gândim la El și să vorbim despre El? Poate am făcut progrese în ceea ce privește cunoașterea spirituală, dar este sentimentul nostru mai profund și mai fidel decât în momentul în care am aflat pentru prima dată că El ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi? Arde inima noastră în râvna și jarul „dragostei dintâi”? Este dragostea Lui și dăruirea Lui și astăzi la fel de importantă pentru mine, așa cum a fost atunci?

Gândește la apelul Domnului adresat bisericii binecuvântate cu daruri și avansată spiritual din Efes: „Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4). Ce câștig este o cantitate mare de cunoaștere referitoare la Persoana și lucrarea Sa, dacă sentimentul sufletului scade, și care totuși este așa mult prețuit de El?

Și apoi – în ceea ce privește venirea Domnului, avem dorința să auzim strigarea Lui și să vedem fața Lui; o dorință care zi de zi devine tot mai profundă și pătrunde tot mai mult viața

noastră? Probabil știm foarte exact, și potrivit cu Scriptura, învățătura despre venirea Domnului, dar vrem să ne întrebăm: este aceasta o speranță în care trăim și a cărei împlinire o așteptăm în fiecare ceas? Este vorba numai de o învățătură, la care ținem cu tărie, sau este așa, că puterea ei ne ține tari, prin aceea că în practică ea ne desparte de veacul acesta rău și preocupă gândurile noastre cu Persoana care revine?

Ce ar fi, dacă în acest moment serios, critic – indiferent de unele certuri, care conduc la despărțire, și în mijlocul indiferenței mult răspândite – s-ar putea auzi strigarea și atunci vom fi cu adevărat impresionați: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Matei 25.6)?

Tradus de la: [Habe acht auf dich selbst! Ein Weckruf](#)

Traducere: Ion Simionescu